

Ondokuzuncu mektuba dair

Mehmet Salman: “Barla Lâhikasında Sabri Ağabeyin bir mektubunda geçen: ‘...O vekâyide siz cismen değilse de fakat rûhen, Server-i Kâinât Efendimiz Hazretleriyle (asm) berâber idiniz tasavvur ediyorum. Zîrâ vekâyî-i mezkûrenin künyesiyle, mevkîiyle, an’anesiyle kat’iyyen müşâhede ve ol vecihle nakl ve tahrir buyurduğunuza kânî ve kâilim’ cümlesini açıklar mısınız? Burada, Üstad Hazretlerinin Hulûsî-i Sânî ve büyük bir âlim dediği Sabri Ağabeyin bahsettiği olay ve vak’a nedir?”

Bahsettiğiniz mektup, Üstad Bedüzzaman Hazretlerinin Hulûs-i Sânî ve büyük bir âlim diye nitelendirdiği Sabri Efendinin, Üstad Hazretlerine yazdığı mektuptan bir parçadır.

Söz konusu mektupta Sabri Ağabey On Dokuzuncu Mektup’tan bahsediyor. Bilindiği gibi On Dokuzuncu Mektup Peygamber Efendimiz Aleyhissalâtü Vesselâm’ın bini aşkın mu’cizesini canlı olarak anlatan hârika bir risâle. Bu risâle Üstad Saîd Nursî Hazretlerinin de ifâdesiyle, nakil ve rivâyet olmakla berâber, yüz sayfadan fazla olduğu halde, kitaplara müracaat edilmeden, ezber olarak, dağ ve bağ köşelerinde, üç dört gün zarfında, her günde iki-üç saat çalışmak şartıyla, tamamı on iki saatte telif edilmiştir.¹ Yani Mu’cizât-ı Ahmediye (asm) olarak adlandırılan On Dokuzuncu Mektubun telif hızı, bizim “hızlı okuma” hızımıza neredeyse eşit olarak gerçekleşmiştir. Bu risâlede Peygamber Efendimiz Aleyhissalâtü Vesselâm’ın bini aşkın mu’cizesi canlı olarak anlatılmıştır. (On Dokuzuncu Mektubun bu günkü baskılarında bahsedilen rivâyetlerin tamâmının sahih kaynakları dipnot olarak verilmiştir.)

Sabri Ağabey mektubunda, âleme rahmet olarak gönderilen Peygamber Efendimiz Aleyhissalâtü Vesselâm’ın bini aşkın mu’cizesinin canlı olarak anlatıldığı On Dokuzuncu Mektubu aldığını, Hulûsî Ağabeye gönderilmek üzere yazmaya başladığını; çeşitli türlerden bin mu’cizenin yer aldığı bu risâlede pek ziyâde ulvî ve nûrânî bahislerin ve olayların beyan ve müjde edildiğini görmekten büyük bir

mutluluk duyduğunu, bu müjdeler ile kalbinin ve rûhunun bahar gibi gül ve gül bahçesine döndüğünü yazıyor.

Sabri Ağabey devamla bu hususta kalben hissettiği duygularına yer veriyor; bu risâleyi lââyık-ı veçhile medhü senâ etmek arzu ediyor ise de, bundan âciz oluşunu söylüyor ve böyle parlak ve canlı bir risâleyi telif eden Üstad Saîd Nursî Hazretlerinin anlattığı vâkıalarda ve olaylarda cismen olmasa da, rûhen bulunduğunu, rûhen Peygamber Efendimiz Aleyhissalâtü Vesselâm ile birlikte olduğunu keşfettiğini, Üstad Hazretlerinin anlattığı bütün olayları künyesiyle, yeriyle, yurduyla, bizzat müşâhede ederek ve görerek yazdığını ve naklettiğini anladığını yazıyor.²

Bize de, “hâzâ min fazli Rabbî” demek ve bu yüksek hakîkatın yolunda sarsılmadan yürümek için Allah’a duâ etmek kalıyor. Rabb-i Rahîm, cümlemizi kendi yoluna hizmetten ve istikametten ayırmasın. Âmîn.

Dipnotlar:

1- Mektûbât, s. 89.

2- Barla Lâhikası, s. 35.